KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

26. oktober 1994 *

I sagerne T-231/94 R, T-232/94 R og T-234/94 R,

Transacciones Marítimas SA

Recursos Marinos SA

og

Makuspesca SA,

Vigo (Spanien), ved advokaterne Santiago Martínez Lage, Rafael Allendesalazar Corcho og Javier Vias Alonso, Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue,

sagsøgere,

* Processprog: spansk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Francisco Santaolalla og ved Amparo Alcover, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgte,

angående

i sag T-231/94 R, en begæring om udsættelse af gennemførelsen af artikel 2 i Kommissionens beslutning C(94) 670/3 af 24. marts 1994 om bortfald af en økonomisk støtte, der var ydet sagsøgeren til bygning af et fiskerfartøj,

i sag T-232/94 R, en begæring om udsættelse af gennemførelsen af artikel 2 i Kommissionens beslutning C(94) 670/2 af 24. marts 1994 om bortfald af en økonomisk støtte, der var ydet sagsøgeren til bygning af et fiskerfartøj,

og i sag T-234/94 R, en begæring om udsættelse af gennemførelsen af artikel 2 i Kommissionens beslutning C(94) 670/1 af 24. marts 1994 om bortfald af en

økonomisk støtte, der var ydet sagsøgeren til bygning af et fiskerfartøj,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Ved stævninger registreret på Rettens Justitskontor den 15. juni 1994 har sagsøgerne i henhold til EF-traktatens artikel 173 anlagt sager med påstand om henholdsvis annullation af Kommissionens beslutninger C(94) 670/3, C(94) 670/2 og C(94) 670/1 af 24. marts 1994 om bortfald af en økonomisk støtte, som den havde ydet til tre projekter vedrørende bygning af fiskerfartøjer, ved beslutningerne C(87) 2200/137 af 21. december 1987, C(89) 632/73 og C(89) 632/47 af 26. april 1989.

2 Ved processkrifter registreret på Rettens Justitskontor den 6. juli 1994 har sagsøgerne i henhold til EF-traktatens artikel 185 indgivet tre begæringer om udsættelse

af gennemførelsen af artikel 2 i de nævnte beslutninger af 24. marts 1994 om tilbagebetaling af denne støtte.

3 Kommissionen har afgivet indlæg vedrørende disse begæringer den 22. juli 1994. Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 9. august 1994.

4 Under dette retsmøde opfordrede Rettens præsident parterne til at undersøge muligheden for at nå til en mindelig aftale og gav dem en frist, der udløb den 31. august 1994, til i mangel af en sådan aftale at forelægge ham en række oplysninger vedrørende deres vedtægter samt deres retlige og formuemæssige forhold og den gæld, som de har pådraget sig over for banker. Sagsøgerne er desuden blevet opfordret til inden for samme frist at udtale sig om, hvorvidt de har mulighed for at stille en bankgaranti, som dækker det samlede støttebeløb. Da parterne ikke er nået til en aftale, har sagsøgerne den 31. august 1994 tilsendt Rettens Justitskontor de ønskede oplysninger. Kommissionen har fremsat sine bemærkninger om de af sagsøgerne fremlagte dokumenter med skrivelse af 14. september 1994.

5 Før realitetsbehandlingen af begæringerne om foreløbige forholdsregler må der henvises til de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, således som de fremgår af de af parterne afgivne indlæg og fremlagte dokumenter samt de mundtlige forklaringer, der er afgivet i retsmødet den 9. august 1994.

6 Sagsøgerne er selskaber, som efter deres vedtægter har til formål at udøve virksomhed på fiskeriområdet, og indehaveren af aktiemajoriteten og den administrerende

direktør er den samme for hvert af dem. Transacciones Marítimas SA (Tramasa) blev stiftet i april 1984; Makuspesca SA og Recursos Marinos SA blev stiftet i november 1986.

7 Ved beslutning C(87) 2200/137 af 21. december 1987, truffet i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18. december 1986 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri og akvakulturstrukturerne (EFT L 376, s. 7, herefter benævnt »forordning nr. 4028/86«), bevilgede Kommissionen Tramasa en støtte på 39 283 091 PTA til bygning af et fiskerfartøj med navnet »Tiburón III«. Denne støtte dækkede 35% af det beløb på 112 237 000 PTA, som Kommissionen havde erklæret, at der kunne gives støtte til. Dette beløb var lavere end de samlede omkostninger ved projektet, som androg 126 500 000 PTA. Som det bestemmes i forordning nr. 4028/86, blev der ligeledes givet støtte af de spanske myndigheder til bygning af fartøjet »Tiburón III«.

8 Den 6. april 1988 ansøgte Tramasa Kommissionen om en delvis udbetaling af fællesskabsstøtten på grundlag af en faktura fra det værft, der varetog bygningen, af 15. marts 1988, som bekræftede en betaling på 51% af den samlede investering. Kommissionen foretog denne delvise udbetaling den 12. juli 1988. Den 25. oktober 1988 ansøgte Tramasa på grundlag af en faktura for værftet, som godtgjorde betaling af fartøjets samlede pris, om at udbetale restbeløbet. Kommissionen foretog denne udbetaling den 4. april 1989.

9 Den 9. oktober 1989 solgte Tramasa fartøjet »Tiburón III« til en pris af 112 857 453 PTA.

10 Ved beslutning C(89) 632/73 af 26. april 1989, truffet i henhold til forordning nr. 4028/86, bevilgede Kommissionen Recursos Marinos en støtte på

107 570 097 PTA til bygning af et fiskerfartøj ved navn »Acechador«. Denne støtte dækkede 35% af det beløb, som Kommissionen havde erklæret, at der kunne gives støtte til, og som var på 307 344 850 PTA. Dette beløb var lavere end projektets samlede omkostninger, som androg 322 300 000 PTA. Som der også er hjemmel til i forordning nr. 4028/86, blev der ligeledes givet støtte af de spanske myndigheder til bygningen af det pågældende fartøj.

11 Den 10. maj 1989 anmodede Recursos Marinos Kommissionen om at foretage en delvis udbetaling af fællesskabsstøtten på grundlag af en faktura fra værftet af 2. maj 1989, som bekræftede en betaling på 94% af den samlede investering. Den 28. juli 1989 foretog Kommissionen denne delvise udbetaling. Den 21. november 1989 anmodede Recursos Marinos Kommissionen om at udbetale reststøtten på grundlag af en faktura fra værftet af 4. oktober 1989, som bekræftede betaling af fartøjets samlede pris. Kommissionen foretog denne udbetaling den 28. november 1989.

12 I maj 1990 solgte Recursos Marinos fartøjet »Acechador« til en pris af 175 000 000 PTA.

13 Ved beslutning C(89) 632/47 af 26. april 1989, truffet i henhold til forordning nr. 4028/86, bevilgede Kommissionen Makuspesca en støtte på 79 934 630 PTA til bygning af et fiskerfartøj ved navn »Makus«. Denne støtte dækkede 35% af det beløb, som Kommissionen havde erklæret, at der kunne gives støtte til, og som var på 214 070 374 PTA. Dette beløb var lavere end projektets samlede omkostninger, som androg 217 250 000 PTA. Som der er hjemmel til i forordning nr. 4028/86, blev der ligeledes givet støtte fra de spanske myndigheder til bygning af fartøjet.

14 Den 5. juni 1989 anmodede Makuspesca Kommissionen om at udbetale fællesskabsstøtten og fremlagde en faktura fra værftet af 8. februar 1989, som bekræftede

betaling af fartøjets samlede pris. Kommissionen udbetalte denne støtte den 8. juni 1989.

15 I juli 1992 solgte Makuspesca fartøjet »Makus«.

16 Mellem den 25. og den 31. marts 1990 aflagde Kommissionen i henhold til de beføjelser, som den har i henhold til artikel 46 i forordning nr. 4028/86, inspektionsbesøg hos de sagsøgende virksomheder med det formål at efterprøve, hvorledes den givne støtte var blevet anvendt. Disse inspektionsbesøg vedrørte navnlig selskabernes regnskaber. Efter disse besøg og på Kommissionens anmodning foretog Intervención General de la Administración del Estado i maj 1990 inspektion i de tre virksomheder. Det fremgår bl.a. af rapporter udarbejdet efter denne inspektion, at de pågældende selskabers regnskaber for regnskabsåret 1987 var blevet nægtet godkendelse, at regnskaberne for regnskabsåret 1988 var blevet godkendt inden for den af den spanske lovgivning fastsatte frist, og at regnskaberne for 1989 var blevet det efter udløbet af fristen. Efter denne inspektion traf de spanske myndigheder beslutninger om nedsættelse af den støtte, som de havde givet, og om tilbagebetaling af de beløb, der var udbetalt for meget.

17 Det fremgår af de dokumenter, der er vedlagt sagen, og af sagsøgernes advokaters udtalelser under retsmødet den 9. august 1994, at Recursos Marinos er blevet opløst, og at de to andre sagsøgere ikke har udøvet nogen virksomhed i de seneste regnskabsår.

18 I betragtning af sammenhængen mellem de tre begæringer om udsættelse af gennemførelsen af de anfægtede beslutninger vil sagerne være at forene med henblik på nærværende sag om foreløbige forholdsregler.

Relevante retsregler

19 I henhold til EF-traktatens artikel 185 og 186, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

20 Artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement bestemmer, at begæringer vedrørende de foreløbige forholdsregler, der omhandles i traktatens artikel 185 og 186, skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal være af midlertidig karakter, idet de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen (se senest kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.7.1994, sag T-239/94 R, EISA mod Kommissionen, Sml. II, s. 703, grund 9).

Parternes argumenter

21 Til støtte for, at deres begæringer umiddelbart forekommer berettigede, har sagsøgerne under henvisning til de indlæg, som de har afgivet i hovedsagen, anført fire anbringender, henholdsvis tilsidesættelse af princippet om retssikkerhed og om beskyttelse af den berettigede forventning, tilsidesættelse af væsentlige formkrav, tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet samt magtfordrejning.

22 I forbindelse med deres første anbringende har sagsøgerne henvist til, dels at der næsten er forløbet seks år mellem det tidspunkt, da Kommissionen blev ansøgt om udbetaling af den omtvistede støtte, og det tidspunkt, hvor denne krævede tilba-

gebetaling heraf, dels at der næsten er forløbet tre år mellem det tidspunkt, hvor Kommissionen modtog de spanske myndigheders inspektionsrapporter, og det tidspunkt, da den traf de anfægtede beslutninger. Ifølge sagsøgerne er en sådan adfærd, som det fremgår af Domstolens praksis, i strid med retssikkerhedsprincippet.

23 Sagsøgerne har dernæst anført, at Kommissionens adfærd ligeledes tilsidesætter deres berettigede forventning, for så vidt de mellem det tidspunkt, hvor støtten blev bevilget dem, og det tidspunkt, hvor beslutningerne om at kræve støtten tilbagebetalt blev truffet, ikke havde nogen oplysning, der tydede på, at Kommissionen var af den opfattelse, at de havde begået ulovligheder. Den tavshed, som Kommissionen har iagttaget, selv efter at de spanske myndigheder i 1991 havde krævet tilbagebetaling af en del af den støtte, som de havde bevilget, har bestyrket sagsøgernes forventning, hvilket efter Domstolens praksis berettiger en annullation af de anfægtede beslutninger (dom af 3.3.1982, sag 14/81, Alpha Steel mod Kommissionen, Sml. s. 749). Desuden er de ulovligheder, som sagsøgerne skal have begået, i det væsentlige baseret på forskelligheder i fortolkningen af beregningsmåden for omkostningerne ved fartøjerne og er på ingen måde åbenbare tilsidesættelser af gældende bestemmelser.

24 Sagsøgerne har i øvrigt hævdet, at deres berettigede forventning ikke er blevet påvirket af Kommissionens ansattes inspektionsbesøg den 30. marts 1990. En sådan foranstaltning er ifølge sagsøgerne blot en mulighed, som de gældende bestemmelser giver, og som på ingen måde indebærer en mistanke mod de virksomheder, som er genstand for den. I det foreliggende tilfælde har disse inspektionsbesøg i øvrigt ikke givet anledning til, at der blev tilsendt et referat eller noget andet dokument, som indeholdt en anklage mod sagsøgerne.

25 I forbindelse med deres subsidiært fremførte, andet anbringende, nemlig tilsidesættelse af væsentlige formkrav, har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ikke

har underrettet de spanske myndigheder om, at proceduren for suspension, nedsættelse eller bortfald af støtten var indledt, således som det kræves i artikel 7 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1116/88 af 20. april 1988 om gennemførelsesbestemmelser til beslutninger om støtte til projekter vedrørende fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne samt til indretning af beskyttede havområder (EFT L 112, s. 1). Hverken Kommissionens meddelelse til Secretaría General de Pesca Marítima, det organ, som i Spanien skal varetage forvaltningen af støtte, givet i henhold til forordning nr. 4028/86, om, at Kommissionen havde til hensigt at indlede proceduren, eller høringen af Den Stående Fiskeristrukturkomité, kan anses for at opfylde dette krav.

26 Sagsøgerne har i øvrigt anført, at de omtvistede beslutninger er blevet truffet i strid med EØF-traktatens artikel 190, for så vidt deres begrundelse er utilstrækkelig og identisk for alle beslutningerne, på trods af at der foreligger forskellige faktiske omstændigheder i de tre situationer. Denne begrundelse er desuden vag og upræcis, dels fordi de forskelle, som foreholdes sagsøgerne, mellem de omkostninger, som de har anmeldt, og den pris, som de faktisk har betalt for fartøjerne, ikke er angivet med tal, og dels fordi den ikke indeholder nogen stillingtagen til spørgsmålet, om de præmier til skibsbygning, som værfterne modtager direkte fra de nationale myndigheder, skal indgå i de investeringsbeløb, der kan gives støtte til. Endelig er beslutningernes begrundelse baseret på urigtige eller urigtigt beskrevne faktiske omstændigheder.

27 Med deres tredje anbringende, som ligeledes fremføres subsidiært, har sagsøgerne påberåbt sig tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, for så vidt Kommissionen blandt alle de sanktioner, som fastsættes ved forordning nr. 4028/86, har valgt at ophæve støtten, hvilket er en sanktion, der er forbeholdt de alvorligste overtrædelser. I det foreliggende tilfælde er den vigtigste forpligtelse, nemlig bygning af både, blevet overholdt, idet de uregelmæssigheder, som sagsøgerne skal have begået, kun vedrører accessoriske forpligtelser.

28 Med deres fjerde anbringende, som ligeledes er subsidiært, og som går ud på, at Kommissionen har begået magtfordrejning, har sagsøgerne gjort gældende, at den sagsøgte institution gennem de anfægtede beslutninger simpelt hen forsøger at gennemføre en anbefaling fra Revisionsretten i en speciel beretning om anvendelse af forordning nr. 4028/86, som har til formål at forhindre hurtigt videresalg af både, bygget ved hjælp af fællesskabsmidler.

29 Med hensyn til det alvorlige og uoprettelige tab, som for sagsøgerne ville følge af en gennemførelse af de anfægtede beslutninger, har sagsøgerne — under henvisning til Domstolens kendelse af 21. maj 1977 (sagerne 31/77 R og 53/77 R, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, Sml. s. 921) — indledningsvis anført, at de mangler, som beslutningerne er behæftet med, er så væsentlige, at det ikke længere er nødvendigt at bevise, at der foreligger et tab, for at begrunde, at udsættelsen af deres gennemførelse er uopsættelig.

30 Subsidiært har sagsøgerne anført, at en gennemførelse af de anfægtede beslutninger under alle omstændigheder ville påføre dem et alvorligt og uopretteligt tab. Som det bl.a. fremgår af deres regnskaber, ville tilbagebetaling af de ydede støttebeløb fremkalde konkurs for de to selskaber, som ikke er opløst (Makuspesca og Tramasa). Det ville desuden have meget alvorlige følger for Recursos Marinos, som allerede er opløst, men som kunne være genstand for et søgsmål og i givet fald en retsafgørelse om »tilbagevirkende konkurs«.

31 Sagsøgerne har endelig anført, at det tab, som ville blive påført dem ved en gennemførelse af de omtvistede beslutninger, ville være langt større end det, som en udsættelse af deres gennemførelse ville betyde for Fællesskabet. Den omstændighed, at Kommissionen har ventet i fem år efter udbetalingen af støtten, før den prøvede at tilbagesøge den, er bevis herpå.

32 Kommissionen har indledningsvis rejst spørgsmålet, om Recursos Marinos, sagsøgeren i sag T-232/94 R, retligt set eksisterer. Som det fremgår af en udskrift af han-

delsregistret, fremlagt af sagsøgeren selv, blev selskabet opløst i december 1991. Kommissionen har fremsat begæring om, at Retten i henhold til procesreglementets artikel 44, stk. 6, giver sagsøgeren en frist til at afklare dette spørgsmål.

33 Med hensyn til sagsøgernes første anbringende til støtte for, at deres begæringer umiddelbart forekommer berettigede, har Kommissionen anført, at det tidsrum, som er forløbet, før de omtvistede beslutninger blev truffet, i hvert fald delvis kan tilskrives sagsøgerne, der med den obstruerende holdning, som de har lagt for dagen under Kommissionens tjenestegrenes inspektionsbesøg i marts 1990, har nødvendiggjort fornyet inspektion fra de spanske myndigheders side. Kommissionen har desuden villet afvente udfaldet af den forvaltningssag, som sagsøgerne har indledt til prøvelse af Dirección General de Estructuras Pesqueras' beslutninger om at kræve delvis tilbagebetaling af den nationale støtte, der var blevet givet sagsøgerne; Kommissionen har fremhævet, at det i disse beslutninger blev påpeget over for sagsøgerne, at nedsættelsen af national støtte var uafhængig af nogen eventuel sanktion, som Kommissionen måtte pålægge. Under alle omstændigheder kan sagsøgerne ikke påberåbe sig, at de har haft en berettiget forventning om støtte, når dennes udbetaling har været baseret på urigtige oplysninger fra deres side, hvilket er en åbenbar tilsidesættelse af gældende bestemmelser. Kommissionen har herved anført, at de fakturaer, der er udarbejdet af værfterne, ikke blot ikke svarer til faktiske betalinger fra sagsøgernes side, men ydermere ikke afspejler de reelle omkostninger ved investeringerne, idet disse omkostninger er væsentligt lavere end de angivne beløb. Kommissionen har endvidere hævdet, at de samlede beløb for investeringerne, som figurerer på ansøgningerne om fællesskabsstøtte, samt som betalte beløb på de attester, der er udarbejdet med henblik på fuld udbetaling af den givne støtte, ikke i noget tilfælde falder sammen med fartøjernes grundværdi, som opgivet af værfterne til de nationale myndigheder.

34 Med hensyn til det andet anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formkrav har Kommissionen for det første henvist til, at de spanske myndigheder er blevet

underrettet om proceduren for støttens bortfald samt om, at Kommissionen havde til hensigt at kræve den tilbagebetalt, og at disse samme myndigheder, efter at der var etableret kontakter, fremsatte deres egne bemærkninger i december 1992 og i marts 1993. For det andet mener Kommissionen i betragtning af Domstolens praksis, at de anfægtede beslutninger er tilstrækkeligt begrundede. Navnlig henvises der i beslutningerne til de spanske myndigheders inspektionsrapporter, som angiver de talmæssige oplysninger samt anfører, at de præmier, som værfterne modtager direkte, indgår i de investeringsbeløb, der kan gives støtte til.

35 Med hensyn til anbringendet vedrørende tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet har Kommissionen anført, at sagsøgerne forsætligt har opgivet urigtige beløb for de investeringer, der er ansøgt om støtte til, og at når der foreligger en sådan adfærd, ville en blot forholdsmæssig nedsættelse af støtten svarende til de konstaterede urigtigheder være en opfordring til svig, når angivelsernes rigtighed er et væsentligt led i støtteordningen i betragtning af, at det er umuligt at kontrollere alle de indgivne ansøgninger.

36 Endelig mener Kommissionen, at sagsøgerne ikke har fremført noget argument til støtte for, at der, som de hævder, foreligger magtfordrejning.

37 Kommissionen har ligeledes bestridt, at der foreligger uopsættelighed, som kan berettige udsættelse af de anfægtede beslutninger. Den har henvist til, at sagsøgerne alle har indstillet deres aktivitet, bortset fra Makuspesca, som efter Kommissionens tjenestegrenes inspektionsbesøg har været ude for en væsentlig nedsættelse af sine aktiver. Sagsøgerne kan følgelig ikke, for at opnå udsættelse af gennemførelsen af de anfægtede beslutninger, påberåbe sig en situation, som de selv har skabt, åbenbart alene med det formål at umuliggøre tilbagebetalingen af den modtagne støtte.

38 Med hensyn til en afbalancering af de foreliggende interesser er det Kommissionens opfattelse, at den skade, som Fællesskabet ville lide, såfremt gennemførelsen af de

anfægtede beslutninger blev udsat, ville være langt væsentligere end det tab, som sagsøgerne hævder, at de vil kunne lide som følge af en øjeblikkelig gennemførelse. En sådan udsættelse ville være et indgreb i strukturstøtteordningen i fiskerisektorens troværdighed og ville gøre det umuligt at tilbagesøge allerede udbetalte beløb.

Rettens bemærkninger

39 Der skal først tages stilling til, om Recursos Marinos, sagsøgeren i sag T-232/94 R, har søgsmålskompetence. Denne sagsøger har vedlagt sin stævning en udskrift af handelsregistret i provinsen Pontevedra af 23. maj 1994, hvoraf det fremgår, at selskabet er blevet opløst i 1991. Den prokura, der er udarbejdet af en notar i Vigo, og som ligeledes er vedlagt stævningen, tillægger dog selskabets likvidator »tilstrækkelig retlig kompetence« til at give fuldmagt til de advokater, som der er udpeget bl.a. med henblik på at repræsentere selskabet i retssager, navnlig for Retten. Under retsmødet har sagsøgerens repræsentant gjort gældende, at denne har interesse i under en retssag at bestride lovligheden af Kommissionens beslutning for at undgå konsekvenserne i national ret af dens gennemførelse.

40 Spørgsmålet, om et opløst selskab — som, selv om det kunne påberåbe sig opløsningen, har valgt at anlægge sag — stadig har søgsmålskompentence, kan ikke afgøres under en sag om foreløbige forholdsregler. På dette trin og i betragtning af alle til rådighed stående oplysninger må Retten acceptere de konstateringer, der er gjort af den notar, som har udarbejdet den til sagens akter vedlagte fuldmagt til advokaterne. Følgelig, og uden at foregribe det resultat, som Retten måtte nå til under behandlingen af hovedsagen, må det på dette trin anerkendes, at sagsøgeren har kompetence til at anlægge denne sag om foreløbige forholdsregler.

41 Med hensyn til spørgsmålet, om begæringen om foreløbige forholdsregler er uopsættelig, fremgår det af fast retspraksis, at dette skal vurderes i forhold til spørgsmålet, om det er nødvendigt at træffe foreløbig afgørelse for at undgå, at der påføres den part, som begærer den foreløbige forholdsregel, et alvorligt og uopretteligt tab (se kendelse afsagt af Rettens præsident den 14.12.1993, sag T-543/93 R, Gestevisión Telecinco mod Kommissionen, Sml. II, s. 1409, grund 27). Det er den part, som begærer udsættelse af gennemførelsen af en anfægtet beslutning, som det påhviler at føre bevis for, at denne part ikke kan afvente udfaldet af hovedsagen uden at måtte lide et tab, som vil have alvorlige og uoprettelige følger.

42 Sagsøgerne har i denne forbindelse anført, at gennemførelsen af Kommissionens beslutninger ville medføre, at de blev taget inder konkursbehandling af domstolene. Det må på dette punkt fastslås på baggrund af de af sagsøgerne givne oplysninger vedrørende deres formuemæssige situation, at risikoen for en konkurserklæring ved en domstol forekommer reel, for så vidt det støttebeløb, der skal tilbagebetales — nemlig henholdsvis 75 000 000, 107 000 000 og 39 000 000 PTA — langt overstiger deres aktiver. Selv om sagsøgerne, som Kommissionen med rette har henvist til, ikke udøver nogen reel økonomisk virksomhed, og de konkrete konsekvenser af en sådan erklæring derfor ville være mindre alvorlige end dem, der ville indtræde, hvis der blev udøvet en sådan virksomhed, kan det ikke benægtes, at den med stor sandsynlighed ville medføre en tvungen opløsning af selskaberne og ville have betydelige personlige følger for deres administratorer og deres aktionærer. Der er derfor risiko for, at det tab, der ville følge for sagsøgerne af en øjeblikkelig gennemførelse af Kommissionens beslutninger, ville være alvorligt og uopretteligt.

43 Med hensyn til de anbringender, som sagsøgerne har anført for at godtgøre, at deres begæring umiddelbart forekommer berettiget, bemærkes, at nogle af disse anbringender, navnlig vedrørende tilsidesættelse af almindelige retsgrundsætninger eller tilsidesættelse af væsentlige formkrav, ikke på dette trin kan anses for åbenbart at savne ethvert grundlag. Især anbringendet om, at Kommissionen ved at kræve tilbagebetaling af hele det beløb, der er udbetalt i støtte, ikke under de foreliggende omstændigheder har taget hensyn til proportionalitetsprincippet, forudsætter en

mere dybtgående undersøgelse af de faktiske omstændigheder og af de for sagen relevante retsregler, en undersøgelse, som går ud over rammerne for nærværende sag om foreløbige forholdsregler.

44 Under disse omstændigheder og uden at det er nødvendigt at behandle sagsøgernes øvrige anbringender og argumenter, må det fastslås med hensyn til nærværende begæringer om foreløbige forholdsregler, at betingelserne om, at begæringen umiddelbart skal forekomme berettiget, og om at der skal være risiko for et alvorligt og uopretteligt tab, såfremt begæringerne ikke imødekommes, er opfyldt.

45 Dog må der foretages en afvejning af på den ene side den interesse, som sagsøgerne har i ikke at blive erklæret konkurs, og på den anden side Fællesskabets interesse i tilbagesøgning af støtte, der er udbetalt med urette, og i at sanktionere svig inden for fællesskabsstøtteordningen. Det må herved først fastslås, at de anfægtede beslutninger, for så vidt de bestemmer, at den bevilgede støtte skal tilbagebetales, er begrundet med, at Kommissionen har fastslået forskellige væsentlige retsstridige forhold begået af sagsøgerne, som oplysninger i sagens akter giver indicier for, og som findes tilstrækkelig konkrete. Det må dernæst fastslås, at det fremgår af samtlige sagens oplysninger, at hvis Kommissionen skulle afvente udfaldet af hovedsagen, ville der være reel risiko for, at den ikke kunne finde tilstrækkelige aktiver til at opnå tilbagebetaling af den omtvistede støtte, såfremt sagsøgerne ikke fik medhold. Der må nemlig tages hensyn til, at en af sagsøgerne allerede er likvideret, at de øvrige sagsøgeres egne formuer og midler praktisk talt er ikke-eksisterende og at ingen af dem har udøvet nogen virksomhed i de seneste år.

46 Heraf følger, at en afvejning af de foreliggende interesser, for at Fællesskabets interesse kan blive beskyttet, kræver, at gennemførelsen af nærværende kendelse i henhold til Rettens procesreglements artikel 107, stk. 2, gøres betinget af, at sagsøgerne stiller en bankgaranti, der kan give sikkerhed for eventuel tilbagebetaling af hele den støtte, de har modtaget.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Sagerne T-231/94 R, T-232/94 R og T-234/94 R forenes med henblik på behandlingen af begæringerne om foreløbige forholdsregler.

2) Gennemførelsen af artikel 2 i Kommissionens beslutninger C(94) 670/3, C(94) 670/2 og C(94) 670/1 af 24. marts 1994 om bortfald af en økonomisk støtte, der var ydet hver sagsøger til bygning af et fiskerfartøj, udsættes, indtil Retten har afsagt dom i hovedsagen.

3) Den i punkt 2) omhandlede udsættelse af gennemførelsen er betinget af, at sagsøgerne stiller en bankgaranti til fordel for Kommissionen svarende til summen af støttebeløbene, indtil Retten har afsagt dom i hovedsagen.

4) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg, den 26. oktober 1994.

H. Jung
Justitssekretær

J.L. Cruz Vilaça
Præsident